

Konservy pro turisty

doporučí

J. V. VONDRÁČEK,

Praha I., Perlová ulice č. 10.

== Račte žádat obširný cenník. — Zásylky na dobírku. ==

J. & O. Wondráček,

obchod s turistickými potřebami

Praha I., Malé náměstí číslo 459.,

doporučuje

== své levné ==

turistické košile, vlněná lýtka (štuci), kamaše, pásy, klobouky, čepice, hole, torby, ruksaky, haleny, plaidy a podobné.

Humpolecké lodny

na obleky turistické a lovecké, jakož i jemné modní látky anglické a brněnské doporučuje v největším výběru a levných cenách při dobré jakosti obchodní dům

J. Novák,

Praha, Vodičkova ulice, jediné „u Štajgrů“,
Kolín, Rubešova ulice.

== Vzorky na požádání franko. ==



Pro turisty

k výletům a na cesty vůbec doporučují se co nejlépe od české kuchařky výtečně upravené, konservované

== bažanty, koroptve, zajíce, srnčí atd. ==

v okrašených plechových krabicích od 30 kr. výše, které možno studené i teplé požívat.

Dostati lze je u firmy

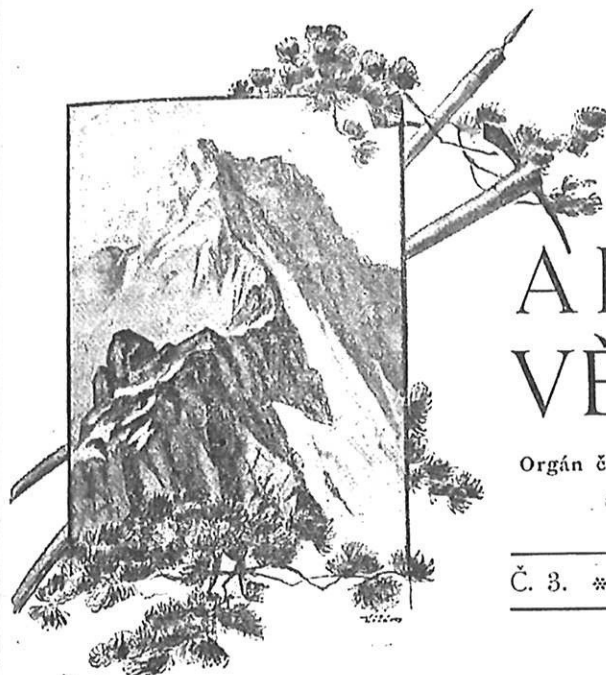
Jan Kužel v Chrudimi.

--- Cenníky na požádání zdarma a franko. ---

Světoznámá česká úprava!

Mnoho pochvalných uznání a doporučení od vynikajících osob.

Tiskem České grafické společnosti „Unie“ v Praze. — Nákladem českého odboru slov. alp. družstva.



ALPSKÝ VĚSTNÍK

Orgán českého odboru slovinského
alpského družstva.

Č. 3. * PROSINEC. * R. III.

Skupina Jóf Fuarta (Wischberggruppe).

Popisuje Vladislav Růžička.

(Pokračování.)

Od vých. štítu Kastreinova probíhá hřeben téměř východně, nesa vrcholy Schönkopfu a Hochstelle (mezi nimi probíhá Hochstellské—Hochstellscharte) až k Oberlochu, odkud pak zůstává již až do svého konce věren směru *ssv.* V této poslední části nese vrcholy: Unterloch, oddělený sedélkem Rabeljským od bodu * 1513, po kterém následuje s. Königsberg. Jižně od Schönkopfu leží Fischköpfl, *sv.* od tohoto a *j.* od Oberlochu Rauhe Köpf.

V Jóf Fuartu nutno spatřovati hlavní svoj a střed skupiny. Neboť od něho vycházejí pobočné hřebeny, a to:

b) hřeben severní — ježž možno zváti též Naboisským — (v tab. IV. je označen římskou II.). Směřuje, lehce k západu zakřiven, od Fuarta k severu; zalesnění jeho dosahuje výše asi 1300 m a nad lesy vypínají se mohutné stěny, sloupy a příkrýny skalní. Tomu odpovídají sklonové úhly, jež pro svah západní obnášejí 32° 34' 12", pro svah východní pak 37° 9' 36". Skládá se pouze ze dvou vrcholů: Malého Naboise (s) a Velkého Naboise (j); tento oddělen je sedlem Velkého Naboise od Jóf Fuarta. Mezi oba Naboise pak hluboko vtlačeno je sedlo Naboise Malého.

c) Hřeben severovýchodní — hřeben Lovce — (v tab. IV. označen římskou III.). Vlnitou křivkou táhne se od Divje Kozy k Trbízi,

probíhá tedy v podstatě směrem *sv.* Zalesnění jeho je značné a sáhá až nad 1600 *m.* Celkový ráz je spíše alpský; nahé skály vyvinuto u větších míře pouze v částech přilehajících k hlavnímu uzlu, tedy vlastně jen ve Vlačtových štítech; co Lovce, Beračnický Kříž, Beračnický a Sv. Višarje na skalnatých partiích skýtají, jest poměrně velmi skromné. Sklonové úhly obnášejí na boku západním 20° 12' 58", na boku východním 23° 22' 48". Vody západního úbočí (jakož také na s. Fuchsbachu) splývají z četných, do hřebene více méně transversálně zaříznutých úvalů do Felly, vody boku východního a na s. potoku Višarjského a Scharpabachu do Šlicy; uspořádání vodstva je tedy analogické jako při hřebenu hlavním.

Počítajíce od jihu k severu zaznamenáváme v tomto hřebenu následující vrcholy:

Severní sráz Divje Kozy, sklesnův ku Karnickému sedlu třemi bezejmennými šikmými věžemi, zvedá se *sv.* od tohoto ve tři Vlačtových štíty, z nichž nejnižší nese jméno Velkého Vlačtovického štítu; *s.* od něho tyčí se bezejmenný skalní vrch; obrací se k severu klesá hřeben znova přes zalesněný bod * 1602 až k sedlu Brašnickému, právě pod tímto bodem uloženému, za nímž, nabýváje opět směru *sv.*, pozvedá se k vrcholu Lovce, jenž v tomto hřebenu je nejvyšším. *Sv.* od Lovce zvedá se Brašnický, sedlákem Škrbencou oddělen od Beračnického kříže. Posledně jmenované dva vrcholy označují místa, v nichž hřeben *sv.* se dělí u dvě větve a to: *ssz.* od Beračnického kříže, jež obsahuje Sv. Višarje, místo útěchy nejen pro zbožného poutníka, ale i pro alpinistu světa zběhlého, bod * 1602 nad Limovkou alpou a *s.* od něho bod * 1127, dominující Fuchsgrabenu, ještě severněji bod * 1084 a *v.* od tohoto mezi ústím Fuchsgrabenu a úvalu Višarjského bod * 1083. Druhá větev vyběhá od Brašnicku směrem *sv.* a nese vrcholky Florianku a Prisanig, jimiž pozvolna snižuje se až k Dolní Trbízí.

IV. Orometrické elementy hřebenů skupiny Jof Fuarta.

Hřeben	Délka	Střední výška vrcholová	Střední výška sedlová	Střední prohbení	Střední výška hřebenná	Střední sklonový úhel celého hřebene
	km	m	m	m	m	
1. S-Z.	15	1741.9	1654.5	87.4	1698.2	20° 6' 1.5"
2. I.	27.3	2053	1885.3	167.7	1969.15	27° 14' 20"
3. II.	2.1	2005	1980	25	1992.5	34° 36' 54"
4. III.	9.9	1672.8	1596.3	76.5	1634.5	21° 47' 53"

Z údajů v tab. IV. obsažených lze odvoditi orometrické elementy pro celou skupinu a tím tedy výpočtům dříve uvedeným dodati významu všeobecnějšího.

Délka všech hřebenů skupiny činí 54.3 km.

Střední výška vrcholová pro celou skupinu = 1862.73 m.

Střední výška sedlová pro celou skupinu = 1690.3 m.

Střední prohbení pro celou skupinu = 123.3 m.

Střední výška hřebenná pro celou skupinu 1834.19 m.

Střední relativní výška hřebenná pro celou skupinu = 1153.39 m.

Střední sklonový úhel svahů hřebenných pro celou skupinu = 24° 36' 32".

Výška soklu = 680.8 m.

Horizontální area (okrouhle) = 315 km.

Pristoupíme-li k diskusii uvedených čísel, tedy dlužno se především zmíniti o středním prohbení. Střední prohbení jakožto rozdíl střední výšky vrcholové a sedlové hřebenů, poučuje nás, jak hluboko leží střední výška sedlová pod střední výškou vrcholů, a tím zároveň o důležitosti pro alpinistu okolnosti, jak hřeben dotýčný jest rozerván či uzavřen, ježto okolností tou určena jest jeho relativní překročitelnost. Hledíce k jednotlivým hřebenům, nacházíme z tab. IV., že nejmenší číslo pro střední prohbení udáno jest pro hřeben II., t. j. Naboisský, — 25 m. Skutečně krátký hřeben ten jest velmi uzavřený a ač uvedené číslo asi neodpovídá zcela skutečným poměrům, ježto zde velmi málo měření bylo vykonáno, lze přece souditi, že podélné překročení jeho eventuálním pochodem hřebenem dalo by se snad bez přílišných obtíží provésti. Jde tu hlavně o slezání hřebene Velkého Naboisu. Jinak mělo by se to však arci při překročení transversálním, při kterém dlužno uvážiti střední výšku hřebennou (1992.5) a střední sklonový úhel svahů, jenž jest zde největší z celé skupiny, t. j. 34° 36' 54".

Střední prohbení celé skupiny obnáší 123.3 m. Číslo to jest dosti značné a má o ně přední zásluhu hřeben hlavní, jehož střední prohbení = 167.7 m. Zde totiž skalní element jest nejvíce vyvinut a uvedené číslo odpovídá úplně jeho materiálu — vápenci. U ostatních hřebenů, většinou až téměř po hřebennou čáru lesy krytých, střední prohbení jest až o 50% menší.

Výška soklu horského, t. j. myšleného hranolu, jenž má za základnu horizontální areu skupiny a počíná ve výši hladiny mořské = 680.8 m. Při výpočtu soklové výšky nutno z počtu vyloučiti ona údolí podélná, skupinu ohraničující, do nichž ústí vnitřní údolí skupiny, poněvadž právě výškou těchto ústí vyjádřen jest vliv oněch podélných údolí na výšku soklovou. V našem případě vypuštěno z výpočtu pouze Canale di Ferro; Kanalské údolí nemohlo býti vyloučeno, ježto v celé jeho délce z naší skupiny pouze jedno příčné údolí do něho ústí a větší část jeho běží paralelně podle hřebene SZ. Analogický důvod platí o údolí Rabeljském.

Vyznačuje-li výška soklová energii a mohutnost, s jakou se horstvo do výše vypíná, pak zajisté výše 680.8 m pro naši skupinu není číslem malým. Dlužno uvážiti, že nacházíme se na nejvýhodnějším cípu východních Alp a v značné blízkosti hladiny mořské (vzduchovou čarou 89 km). Ku srovnání připomínám, že soklová výška Alp Štubajských, které náležejí k centrálním, činí 1237, Alp Zillertalských pak 1226 a že i Vysoké Taury, které se všech vrcholů naší skupiny na severním obzoru vstříc se nám blýskají a vzduchovou čarou jen 64 km od souhoří Fuartského jsou vzdáleny, vykazují soklovou výšku 1289, tedy čísla, která nejsou ani ještě jednou tak veliká, jako číslo naší skupině příslušící.

Srovnáme-li dle příkladu Humboldtova hřebenné výšky s výškami kulminačních bodů dotýčných hřebenů, abychom seznali energii a plastické poměry jejich vypnutí, tu nacházíme

pro hřeben SZ poměr	1 : 1·23
„ „ hlavní poměr	1 : 1·44
„ „ Naboisský poměr	1 : 1·16
„ „ Lovce poměr	1 : 1·27
a pro celé horstvo poměr	1 : 1·50

což odpovídá poměrům v alpách vápencových; zároveň potvrzuje tento výsledek, že poměr ten jest, jak Sonklar udal, menší než Humboldtem udaný 1 : 2.

Velmi zajímavé poměry skýtá střední relativní výška hřebenná, t. j. rozdíl mezi střední absolutní výškou hřebennou a výškou soklovou jež vyjadřuje vyvýšení hor nad údolí. Lze ovšem per analogiam s jinými skupinami vápencovými již předem souditi, že údolí budou hluboká a následkem toho vrcholy relativně vysoko vyčnívající. Nicméně, srovnáme-li naše číslo 1153·39 m při 1834·19 m absol. hřeb. výšky s několika jinými z Alp centrálních, vidíme na příklad, že

skupina Oetzthalská má stř. rel. hřeb. výšku 1389 m při absol. hřeb. výšce 3010 m,	
„ Štubajská má střed. „ „ „ 1510 „ „ „ „ 2747 „	
„ Zillertalská „ „ „ „ 1449 „ „ „ „ 2675 „	
Vysoké Taury mají „ „ „ „ 1435 „ „ „ „ 2724 „	

tak že číslo pro skupinu Fuartskou je značně veliké. Skutečně jsou údolí skupiny této velmi hluboko zaříznutá a vrcholy její, ač nedosahují výše 3000 m, převyšují neobyčejně dno údolní. Tak přečnívá Montaggio Raccolanu téměř o 2400 m, Pian di qua v údolí Raccolanu o 1930 m, Zajzeru o 1726 m, Implanz v údolí Dogneském o 1725 m, Jóf Fuart Zajzeru o 1641 m atd. Uvážili-li se tyto veliké rozdíly výškové a zároveň malé vzdálenosti horizontální,*) jest zřejmo, že svahy hor musí býti příkré a že srázné stěny jsou značně vytvořeny, což zejména platí o vrcholech hřebene Naboisského a hlavního.

Tím přicházíme k diskusi středního sklonového úhlu svahů hřebenných, jež obnáší pro celou skupinu 24° 36' 32". Zajisté nebude nezajímavé srovnání tohoto úhlu s udaji pro jiná horstva, jako

skupinu Oetzthalskou se sklonovým úhlem	27° 43'
„ Štubajskou se sklonovým úhlem	29° 36'
„ Zillertalskou se sklonovým úhlem	26° 13'
Vysoké Taury se sklonovým úhlem	22° 9'

z něhož vyplývá, že svahy skupiny Fuartské náležejí mezi nejprůkrřejší a že sklonový jejich úhel jest větší nežli v samých Vysokých Taurách. Kdyby nebylo hřebene SZ a hřebene Lovce, byl by úhel ten ovšem ještě mnohem větší. Obnášíť v hřebenu Naboisském 34° 36' 54", což značně pře-

*) Montaggio — Pian di qua (vzduchovou čarou) 4 km.
— Implanz 3 km.
— nejvyšší bod Zajzery 2·25 km.
Jóf Fuart — „ „ „ 2·5 „

vyšuje nejen vlastní skupinu Zillertalskou s jejími 28° 16' (Sonklar), nýbrž i skupinu Štubajskou a Wettersteinskou, jež dosud pokládány za nejpřůkrřejší.

* * *

Zbývá uvést ještě několik orometrických udajů, které vyplývají z čísel výše poznamenaných.

Jest to především krychlový obsah soklu skupiny Fuartské, jež obnáší 214·452 km³.

Dále jest to volum hřebenů, jež obsahuje 137·785 km³. Pro srovnání uvádím dle metody Gsallerovy vypočtený maximální krychlový obsah hřebenů, jež obsahuje 181·659 km³.

Z obou posléze uvedených faktorů, totiž krychlového obsahu soklu a hřebenů, vyplývá volum celé skupiny obnosem 352·237 km³.

Konečně jest určití výšku massivního plateau, t. j. výšku hranolu povstaleho stejnoměrným rozdělením celého volumu horstva na jeho horizontální areu čili vyrovnáním údolí a vrcholů na ploše skupiny v útvar o jisté střední výšce. Tato výška obnáší 1118·2 m, což jest neobyčejně značně a ilustruje pádne charakter tohoto horstva, vzpomene-li si, že střední relativní výška hřebenná jest 1153·39 m, tedy pouze o 35·19 m více.

Tím projednali jsme nejdůležitější, co o skupině Fuartské v ohledu orometrickém třeba uvést. Příště nastává nám úkol popsati údolí a přechody.

(Příště dále.)

*

Razor.

Napsali Dr. Karel Chodounský ml. a prof. Ant. Dvořák.

(Dokončení.)

Fotografovati jsme už dávno přestali, neboť operace spojené s narižováním těžké almary, jak jsme nevděčně přezděli milému aparátu, neupevnily by valně naše vratké postavení. Po dlouhém trmácení dolézáme ke stěnám a dávno vytožené římsce „červené“. Děří nás od ní jen asi tři metry, ale ty budou jak náleží perné! Měklá půda sice přestala, ale vystřídána horší — máme pod nohama ledu povlečené skalní plotny. Gospod Pečar s ostrými želižky na botách snadno kousek ten traversoval; vůbec po celý výstup i sestup byly očividny výhody, jež želižka (ostré broty, jež se na botu přišněrují) poskytují tomu, kdo jich umí dobře užívatí. Ale našinec je rád, že má sekerku a tou si nyní razí cestu. Dvě sekry mlátí do vzdorné, tvrdé a jako zrcadlo hladké plochy ledové: ocel zvoní, ledová tříšť stříká na všechny strany a výsledkem namáhání je několik důlků, po nichž přecházíme konečně do úzlabí mezi skalní stěnou a vysoko navátým okrajem sněhového pole. Kus lezeme podél stěnu ku vchodu na římsu a ohlížíme se zase jednou s pevné půdy po našem vůdci — ale po něm ani vidu ani slechu. Římsa místy se tak úzí co do výšky i šířky, že jen v leže prolézáme, když jsme si byli napřed prorazili průchod, zatrasený ledovými trápačky. Studený, ostrý vítr a citelná zima

jakoby se zrovna soustřeďovaly na našich nosech a prstech, v nichž dávno jsme ztratili všechn cit; přivádíme k životu ruce, mnouce je občas sněhem, abychom se na ně mohli při lezení spolehnouti. U komína, jenž zakončuje římsu, čekal na nás Pečar, snaže se nadarmo nad sebou ve skalách lano zachytití. Komín široký, nevysoký, ale málo míst k zachycení a všude plno ledu i sněhu. Odložili jsme všichni rance. Pečar, podporován námi zdola, vyšplhal se s obdivuhodnou zručností vzhůru a vyžádal si jednu sekýrku, již zároveň s rancí vzhůru vytahuje. Viděti ho není, jen haldy štěrku a sněhu, jež shora na nás se sypou, svědčí, že náš vůdce asi dosáhl horního sněhového pole a že se tam asi zabezpečuje. Za chvíli šplhá jeden z nás ku konci lana, jež nám hospod Pečar spustil, kam až stačilo, obtáčí pevně kol ruky a drápe se po sporých výstupcích v zamrzlé stěně, snaže se dostatí se k štěrbině ostře zaseknuté as v polovině výšky do kolmé stěny. Výstupků je několik na levé straně, daleko od sebe a ještě k tomu pokryty jsou čerstvým ledem; jsou velmi kluzké, ale Pečar tahá lano nemilosrdně v pravo a přivádí nás tak do poloh zcela pasivních, a marné volání „póčasi“! Svěřenec lana leží sice již v štěrbině, ale tak, že nemůže ani rukou ani nohou hnouti, a přece nemůže si odepřítí, aby neodslal nějaké opepřené slovo svému soudruhu hodně hluboko pod sebou. Konečně sebral všechnu sílu a energii a vyhoupl se nad okraj štěrbin a za okamžik zabezpečuje se ve vratké posici nad Pečarem. Když i druhý vytažen, pochvaluje si nás dobrý Pečar, jak „výborně lezeme“! Než, co nedělá dobrá škola: majíce horší za sebou, kráčíme teď zavátými sráznými štěrky vzhůru právě tak hbitě a obratně jako Pečar. Traversujeme kol stěn sněhová pole v závratné hloubce a nepříjemném sklonu k Trentě mizící, úzkou římsu na straně západní, opět sněhové pole a už se nám zaleskl sněhem korunovaný štít Razoru v září poledního slunka. Přecházíme k němu po hřebenu táhnoucím se v linii ostré a rozervané, zaváté místy sněhem, dívající se přímo do závratných hloubek po obou stranách; zrak lítne tu bez odpočinku po skalnatých výstupcích a věžích do nezměrných propastí. Po jedné hodině s poledne dosáhli jsme svého cíle — triangulační pyramidy na Razoru.

Radost nejčistší, již nepozná žádný z těch, kteří se pachtí dole, hluboko pod námi, aby v zábavách a promenádách, v ruchu společnosti zachytili paprsek spokojenosti, radost z překonaných svízělů zapuzuje poslední stopy únavy. Usedáme do sněhu okřívající v teplejších slunečních paprscích: u nohou nám celý horský svět Julských Alp. Jsme tu ve středu Triglavské skupiny, uprostřed toho skalního světa, jemuž vévodí blízký Triglav, zvedaje směle a pyšně do vzdušných výšin gigantskou a přece štihlou pyramidu s této strany tak příšerně sráznou a velebně mohutnou — škoda, že v skeptickém našem čase, kdy cesta na jeho téměř snad až příliš dobře upravena, zmizel respekt, s jakým do nedávných dob blížili se k němu turisté, v těch redalekých časech, kdy Triglav patil za horu vůbec nedostupnou, kdy vrchol jeho opředen byl sítí romantických bájí. Náš Triglav je nám tak blízko, že sklem, ba chvílemi i pouhým okem dobře rozeznáváme Aljažev stolp na jeho temeni i ochrannou chatu Kredarici pod stěnami malého Triglavu, odtud docela skrytého za staršího svého bratra — a před chatou jako mravenček se kdosi pohybuje — snad turista. Na východ zatarasuje výhled rozbrázděný hřbet Škerlatice, na západ vidíme

však celý kmen Julský v lehce violovém zabarvení: naši staří známí, Mangart, Vyšší Gora, Chuda Palica, Prestrelenik s Čanýnem; blíže k nám Bovecký Grintovec i obávaný Jalouc, a v samém sousedství našem Prisojnik. Na sever otevírá se rozhled daleko za hranice Kráňské, a ač rozhled dnes, jako obyčejně po poledni, není ideálně čistý, nelitujeme toho pranic, neboť stále střídání světla a stínu zvyšuje kouzlo celé panoramy; scenerie stále se mění: nakupené moře mraků tvoří stále novou a novou linii horizontu, z níž vystupují směle špičky ledovců Tarských od nejvýchodnějších výběžků až po Velký Zvon. Jako z uzlu rozbíhá se od nás celá síť údolí: Vratské přehlédnouti lze až k Mojstraně, Trenta těsně pod námi v pravo pod Jalouc se vine, v levo do Soči přechází, Pišencou vidíme přímo do Kranjské Gory. Nejsme z těch, kteří počítají vrcholy, jež viděli, a celí nešťastní vracejí se s vrcholů, schází-li některá ze špiček v Baeckru vyjmenovaných, jež lze jen za ideálně čistého dne zachytití jako matné stíny dalekého horizontu — díváme se spíše na náladu celé krajiny a jsme alespoň vždy spokojeni.

Zapsali jsme svá jména ke čtyřem našim předchůdcům, a rozloučili se rychle s dalekým světem, který v celé své kráse rozpíná se v nedohlednou dálí a sestupujeme co nejrychleji touž cestou až pod vrchol Križe, kterou jsme vystoupili. Jen v komíně jsme se opět jak náleží zdrželi. Na bezpečném výstupku upevněno lano a puštěno po stěně dolů; soukáme se po něm do hlubiny, držíce se levé stěny — ale as v polovině přestávají tu docela všechny opory pro nohy i lítáme na provaze volně ve vzduchu jako kyvadlo ku stěně protější — zbývá čas jen sehnout hlavu a nastavití hřbet; náraz byl důkladný, ale již zase držíme se skal schůdnějších. Stojíme opět na „červené římsě“ ve sněhu a zabezpečujeme tu své postavení, očekávající Pečara, který shodiv napřed dolů lano, snaží se sléztí bez něho; ale vzdor obratnosti nechce se mu to podařití! Čertův chlap, až do poloviny se dostal; odtud, když to nejde jinak — skokem to půjde! Popolezly co nejniže a již to chruplo dole u nás pod tíhou dopadlého tělesa; zabořil se důkladně do měkkého sněhu a přece to námi hezky škublo směrem ku srázu, když jsme jej zachytili. A dále to jde hladce známým směrem. Pečar ukazuje, co umí člověk, jenž skoro celý život ztráví v těch končinách. V divokých skocích pádí dolů po zasněžených srázecích a jako lavina valí se za ním i před ním vzbouřený sněh i štěrky; ztratil rovnováhu — letí po zádech a po břiše, opět stojí a skáče dál až k skalnímu žlebu, kde na nás opatrně sestupující čeká a vítá písní „O ja, zmiraj vesel, vesel...“

Po půl čtvrté odpoledne stáli jsme zase na hřebeni Križe, odkud jsme dnes ráno poprvé shlédli divokránské štíty Julských Alp. Sestupujeme dále přímo do Vratského údolí až ku okraji prvního patra skoro vodorovné po velkých plotnách, tvořících tu rozsáhlé plateau, pak snadno schůdnými komíny a po širokých římsách stále hloub do říše kosodřeviny a modřínů; konečně zahlédneme i náš dnešní útulek, ochrannou chatu v údolí vratském, ale tak hluboko, daleko; a nohy již zle kobrtají v děrách vymletých vodou ve vápencovém podkladu a přikrytých bujnou, vysokou travou. A zase sjíždíme po srázných nánosech drobného štěrku jeden vedle druhého a hrneme celou šířkou uvolněnou podlahu před sebou; balvany povolují pod našimi skoky a s velkým rachotem mizí v hustém

podrostu nedalekého lesa. Libujeme si, jak lehce si tu uspoříme veliký kus nepříjemného sestupu, ale ne na dlouho; kameny jsou čím dále tím větší a sedí pevně; nezbyvá, než zabočíti do lesa a prodírat se tu bez cesty nejbujnější vegetací. Držíme se, pokud možno, stěn po pravé straně žlebu; les čím dále, tím hustší a temna nočního zvolna přibývá. Klopýtáme přes kořeny stromů, narážíme na skácené kmeny, klouzáme po hladkých kamenech, pokrytých spadlým vlhkým listím a zle hubujeme na větve, které nám nemilosrdně šlehají do tváře. Najednou stanuli jsme nad srázem; jak hluboko a jakým sklonem sráz pokračuje, nevíme, brání nám tu večerní šero, značně zesílené mohutnou krytbou starých jedlí a smrků. Nezbyvá, než drápati se nazpět k první příčné římsce a po ní přejítí opatrně až ku stěnám Steineru. Našli jsme ji a z počátku dosti schůdnou; ale čím dále, tím více římsa se úžila, opory pro ruce přestaly už na dobro, a jen na nohy se spolehnouti teď, kdy krok už není příliš jistý, přece chvíli váháme. Než co, trochu odvahy, a za chvíli již sbíháme po terénu docela příznivém k dnešnímu našemu domovu.

V ohradě tisícimetrových, do Vrat skoro se všech stran kolmo spadajících stěn spí tu tichá koča; krvavý svit zapadajícího slunka už dávno pohasl na nedohledných štítech a nabrzen temnou violetí, jež příšerně se odráží na jasné hvězdnaté obloze a sklání tím příkřeji obrovské bašty nad naší malou chatou.

Večerní mlha táhne zvolna údolím a nese s sebou chlad, jenž mile ovívá rozpálené, ušlehané tváře pozdních chodců. Oko ještě hledí neklidně, srdce rychle bije a horký dech řine se z úst. Celé tělo žádá si již většího odpočinku a toho se mu tu také dostane.

Pečar zmizel ve tmě, šel do blízké salaše pro klíč od chaty a sehnati něco k snědku i pití. My shodili rance se zad a revidujeme obsah; zvláště aparát podroben důkladné prohlídce, zda v dnešní tuhé zkoušce obstál.

Tichem pozdního večera nesly se k nám harmonické zvuky zvonků blízkého se stáda odněkud z hor — patrně od sedla Lukuji. Souzvuk blížil se rychle, až z houštin vyběhlo stádečko skotačících koz, pospíchajících rychle domů, a za nimi smějící se hoch v nosatých okovaných dřevěnkách podává nám ochotně klíč od chaty. Oj, to byla radost. Vesele zaskřípěl klíč v zámku, dvéře se rozlétly a my stáli konečně po tolikahodinové tuře pod hostinnou střešou. Dnes už sotva kdo přijde — jsme tedy pány slušného domku s pěknou vyhlídkou, všim příslušenstvím — a daleko, daleko od hlučícího všedního světa. Do temna údolí padla okénkem veselá zář rozžehnuté lampy v útulné chatě, kde dvě šťastných lezců v odloučenosti se svorně rozdělilo o úlohy panské a kuchařky. V chatě je značná zásoba dříví, nádobí v pořádku; již praská oheň a na plotýnce syčí po chvíli voda, vařící se na čaj. Únava j koby zmizela, každý otáčí se čile kol své práce, vesele se hovoří a žertuje — povídání obíhá ovšem hlavně okolo Razoru. Jen Pečar sedí jako zařezaný; přinesl tvaroh a voďu, a od té chvíle se nehnul.

Čaje navarili jsme dobrého, kam se vešlo, také kus salámu nalezeno, ovšem v pestré směsici rozdrobeného cukru, rozmělněných tvrdých vajčůvek, smáčkutého chleba — tak pečlivě nám to Pečar ve svém ranci rozmělnil, aby nám ušetřil práci. No neškodí; máme za to tvaroh ze sa-

laše; je výborný, ale štipí a páchne kozinou až hrůza, proto jej nepříme tak dlouho, až nás štipí jen pepř a ne kozina. Či to musí všechno spravití; vždyť i Pečar jej pije s velkou chutí a libuje si, že jej snad přece vzkřísí z únavy. Ale sotva dopil, zavrtal se do svého lože a spí, jako by ho do vody hodil. My dojedli a dopili do posledka, vše uklidili a přichystali ke snídání, jež bude zase bohatá: čaj, čaj a zase čaj. Umyli jsme nádobí, uložili, zapsali útratu do knihy — vše v pořádku — zbývá jen lampu zhasit; do ložnice nedaleko, jen přes lavici.

Ticho zavládlo zase v chatě Měsíční svit padal otevřeným oknem na usnávající dva druhy, jimž sladká umdlenost táhla tělem a srdce blažilo vědomí provedeného turistického činu.

*

Ze Slovanských Alp.

Česká chata byla na zimu opatřena a uzavřena. Ůchoz byl zabeđen, dvéře byly opatřeny vnitř prkny, železný komín byl sňat a otvor přikryt — chata přezimuje nyní po druhé. Pan starosta Muri, který byl v prvních dnech listopadu na chatě, šel od Stallerova sedla již sněhem, který tehdy byl ještě nehluboký. Týden na to šel pan Muri znova k chatě údolím jezerské Kočny a po nové stezce, která k sedlu na Vodíně zřizována byla na podzim; našel vše v pořádku. V polovici listopadu sněžilo v horách tři dny a chata zapadá zase do sněhu.

Stezka od české chaty k sedlu na Vodíně a k saviňskému sedlu nad logarským údolím jest z velké části již hotova. Počasí bylo na podzim příznivé, vůdce Potočnik si s prací pospíšil a proto budoucího leta brzo budeme spojeni přímo s východními štíty saviňskými stezkou, o které Potočnik tvrdí, že bude pro každého alpského turistu.

Nádherná velká platinotypie české chaty, která vzbuzovala na Prešernovu večeru všeobecnou pozornost, jest reprodukcí z desky pana vrchního ředitele pojišťovny Karla Hrazánka, jehož laskavostí i širšímu obecenstvu v brzkou budou podány fotografické snímky z velkolepého okolí jezerského.

Ve článku „Ein Irreführer in den slovenischen Bergen“ líčí mariborská Südsteierische Post četné nesprávnosti, jaké jsou obsaženy v díle „Hochtourist“ od Purtschellera a Hessa o turách v saviňských a jalských Alpách. Nemůžeme dnes výtky tyto uvéstí úplně, neboť k tomu bylo by třeba velkého článku a obsírného rozboru výtek. Konstatujeme jenom z vlastní zkušenosti, že mnohé výtky jsou oprávněny, že o známých turách ve slovanských Alpách častěji není referováno tak svědomitě, jako o jiných, a že o podnikcích slovinského družstva mnohde jsou zprávy naprosto nedostatečné, v četných případech pak vůbec žádné. Zmínil jsem se v předešlém ročníku, že „Hochtourist“ všimá si více v posledním vydání slovanských Alp, uznáváme také, že ve spise, jednajícím o celých východních Alpách, není možno úplně pojednati o oblasti, o kterou se zajímáme, pozorovali jsme však sami umlčování podniků slovinských a již nejednou nesprávnosti, jichž by se měl vystříhati spis, který pokládán je ve všech turistických kruzích za nejlepší. Spisovatelům nebylo ovšem vůbec možno přesvědčiti se o správnosti údajů, které byly jim zaslány o Alpách, jež znali nedosti dobře. — Dnes zmiňujeme se o nesprávnostech, jaké jsou v díle uvedeny o výstupu na Grintovec a na Triglav. Cestu z Kokerského údolí na Kokerské sedlo vykoná každý turista lehčeji a za kratší čas, jde-li okolo Friechaufovy chaty; naproti tomu v „Hochtouristovi“ doporučuje se více cesta D. Ö. A. V., která v časném

letě je horší a dosti delší. Vzdálenost Suhadolnikova dvorce od údolí udána je rovněž nesprávně (hodina cesty), neboť každý slušný chodec dojde mnohem dříve. Cesta z Jezera na Stullerovu Alpu, po které se chodí k české chatě, vyličeena je úplně nesprávně. Zde ovšem není třeba vysvětlení, poněvadž každý turista dojde vedle orientačních tabulek a značek lehce na Alpu. — Jednotlivé vzdálenosti, udané pro výstup od Deschmannovy chaty na Triglav nejsou rovněž správné. Na Kredaricu je třeba skoro hodinu, ne půl hodiny, na Malý Triglav jde se něco přes půl hodiny, a nikoli hodinu. Správně je toliko, že výstup z Deschmannovy chaty na Triglav trvá dvě hodiny; výstup od Kredarice udán je špatně. — Naprosto nesprávně odbyt je výstup na Triglav od bochyňského jezera. Zde udává „Hochtourist“ vzdálenost od jezera k Velopolji na 3 1/2 hodiny; velmi dobrý chodec potřebuje však k tomu nejméně pět hodin, ba i více. — Nechceme podceňovati velký význam Purtschellerova a Hessoва spisu, avšak vidíme, že pro slovanské Alpy nutno používatí spisů, jež vydal náš odbor a Slov. Plan. družstvo, a že třeba je v brzkou postaratí se o to, aby pro slovanskou oblast Alp bylo vydáno dílo zvláštní.

Z Mojstrany k údolí Kermy upravena byla přičiněním prof. Dr. J. Frischaufa a dšst. pana faráře J. Aljaže Slovinským planinským družstvem silnice. Pro výstup na Triglav z Mojstrany poskytnuto je tím turistům opět ulehčení.

Nové výstupy v julských Alpách. Turistům, kteří se zajímají o nové, nelehké výstupy ve slovanských Alpách, sdělujeme, že známý alpista Dr. Kugy z Terstu podnikl poprvé výstup na Čanýn (Monte Canin) přes hřeben Karnice (viz „Oester.-Alpen-Zeitung“ 1900., str. 81.). Z tur vykonaných Drem. Kugym loňského roku sluší připomenouti nový výstup po severovýchodním hřbetu na bovecký Grintovec (viz Alpi Giulie 1899., str. 52.) a na Montasio po jižní stěně (Alpi Giulie 1899., str. 75.).

Alpské a turistické družstvo „Liburnia“ ustavilo se letos v Zadru. Spolek, jehož věstníkem je „Hrvatski Planinar“, orgán chorvatského alpského družstva, bude hlavně pečovati o rozvoj turistiky v Dalmacii.

*

Tatry.

Z Czarnohorského odboru tatrzanického towarzystwa. Černá hora — ten krásný východní díl Karpat, obývaný Huculy, se štítu 2000 m převyšujícími, do dnes je pastorkem v ohledu turistickém, a odbor, který se má o vzpružení starati, leží v mdlobách, z kterých jej pánové Siwicki a Hoffbauer dosud marně křísí. — Žalostný stav odboru, čítajícího 197 členův, vysvitá v vlastní jeho zprávě. Malé dva hostince, zřízené před lety odborem v Žabím a Worochcie a postavené u samé paty hor, zabírají v létě „luffáci“ — a přijde-li někdy turista, nenalezne tu místa a vyspatí se musí na seně. — Minulý rok bylo projektováno zařízení ochranné chaty na Howerli (2058 m) — leč i estalo se tak, protože nedošlo ke koupi pokryvek — až teprve na podzim. Projektované označení cest a postavení orientačních tabulek nevykonáno pro deštivé počasí. — Práce nutné v hostinci ve Worochcie, jako oprava střechy, ozdění pramene a p., nevykonány, protože nebylo nikoho, kdo by se byl té věci ujal. Odbor jest majitelem malé ochranné chýše pod Pop-Ivanem (2026 m), k němuž pozemek darován byl již r. 1880, kde chýše nákladem 250 zl. byla vystavena. Od roku 1890—1898 žádný člen odboru chýši neviděl. Teprve r. 1898 shledal ji p. Hoffbauer v stavu žalostném. V jizbách byl přechováván dobytek, hníj za přítomnosti jmenovaného delegáta vykydán oknem ven. Střechou protéká voda, kamna tu nebyla, rovněž zmizely dvěře a okna. — Jest nám krušno při těch zprávách odboru jinak tak činného družstva, jako jest Towarzystwo tatrzanické. Patrně, že všechen svůj zájem soustřeďuje na Tatry a starost o krásný kraj Huculů ponechalo horlivým pánům Hoffbauerovi a Siwickému, kteří úkol tak velký, jako jest umožnění turistiky ve Východních Karpatech, s nepatrnými finančními prostředky a sami zmocí nemohou. — Přáli bychom si, aby Towarzystwo zasáhlo bohatší podporou v odbor čarnohorský, třeba na úkor Zakopaného a na úkor zařízení jeho nejbližšího okolí, kterážto záležitost by si konečně mohla pořídit bohatá villegiatura Zakopaná dnes již sama ze svého.

*

Dr. K. Ch.

Ze západních Alp.

Velká společnost vůdců Courmayeurských vyměnila počátkem podzimu lana a provazy. upevněné pro výstup na Dent de Géant — i podnikla práci věru ne lehkou. — Vůdci Alexis Fenoillet a Petigaz vrátili se do Courmayeuru, domova svého, z výpravy k severní točně, kterou podnikli s vévodou Abruzzským. Oba vůdci pronikli s Dr. Canim nejdále na sever, dále ještě, než Nansen.

Na Monte Rose bude zřízena v nejbližších letech italská státní meteorologická observatoř.

Zprávy, že nebude pokračováno se stavbou dráhy na Pannu, vyvrací rozhodně lyonská Revue Alpine, která uvádí, že za letošní zimy bude dokončen další tunel 500 m dlouhý a že dostačí k uhrazení výloh příjmy letošního roku. Příjmy tyto byly dle Revue Alpine značné, ba jak připomíná se, zaplatili cestující za jeden den v srpnu 2800 franků.

Svýcarský alpský klub usnesl se na tom, vydávati vůdcovské diplomy i turistům, kteří absolvují zvláštní kurs stanovený pro vůdce z povolání a budou uznáni při zkoušce po kursu za způsobilé. Pojišťovací společnost švýcarské vyplácejí totiž pojištěnou sumu v případě neštěstí jenom tehdy, byl-li pojištěnec provázen na turách horských aspoň jedním „patentovaným“ vůdcem. Tak mohou nyní turisté činiti nárok na výplatu pojištění v případě neštěstí, i když provázeni jsou soudruhem, který není vůdcem z povolání, který však je vůdcem amatérem.

Svýcarský alpský klub měl letos 44 odbory a 6016 členů.

Francouzský malíř Dumontet maluje dle vlastních fotografií panorama s vrcholu Mont Blancu.

S rhönského ledovce pod Furkou sřítilo se koncem srpna, as 30.000 kubických metrů do závěru údolí. Po této spouště jsou prý katarakty ledovce krásnější než dříve.

Sylvain Couttet, jeden z nejlepších vůdců Mont-Blancských, zakladatel první chaty na Grands-Mulets a na Pierre-Pointue, zemřel v ChamoniXu u věku 68 let.

Na Dent du Midi byl letos postaven nový kříž na místo starého, který se sesul. Kříž tento stál na nejvyšším vrcholu tak dlouho, že nebylo možno ani u nejstarších lidí vypátratí, kdy byl postaven.

Návštěva Sántisu (2504) nad Appenzellem velice roste; minulý rok vystoupilo na Sántis přes 6000 osob. Ovšem je výstup na Sántis lehký a cesty jsou velmi pečlivě upraveny.

*

Chaty.

Pražská sekce D. Ö. A. V. otevře r. 1901. karlovarskou chýši pod Weisskugelem v Oetzthalských Alpách. Chata bude mít hospodářství.

Roseggerova chata na pretulské Alpě u Mürrzuschlagu, ku které v posledních letech vystoupilo mnoho turistů pěšky i po lyžích, bude v zimě mít stále hospodářství. Pochody ke Stublecku a k chatě Gustava Jäger, které lze konati zvláště na lyžích dobře, jsou v zimě velice zajímavé.

Chata, která letos teprve byla dostavena u Col des Grandes Jorasses nad Courmayeuru, byla požárem v červenci zničena.

Refuge des Lyonnais pod Monte Viso byla v tomto roce na výlohy francouzského klubu turistů a Touring-Clubu rozšířena a upravena.

Nad údolím iserským postavena byla letos ve výši 1780 m chata francouzského klubu alpského. Při otevření její byly uděleny záslužné medaile několika výborným vůdcům, mezi nimi Maximinu Gaspardovi, synu Pierra Gasparda, který první vystoupil na Grand Pic hory Meije, kterou Purtscheller i Szigmondy pokládají za nejhorší v západních Alpách.

*

Úmrtí.

Řiditel Pavel Kuzmány.
Inženýr Leo Charbuský.

„Alpský Věstník“ v celém roce 1900. pokaždé musí zaznamenati ztráty vzácných členů českého alpského sdružení. — Do řady zesnulých připojujeme jméno muže, který dlouholetou činností vážně přispěl ke sblížení českého a slovinského národa, jméno, které u nás, na Slovácku a ve slovinském kraji dobře je známo. Pan Pavel Kuzmány byl jedním z těch, kteří ideálně i prakticky v nejlepším slova smyslu sblížovali skutečně Slovinsko s námi, a kterým sluší vzdání plné uznání za působení jejich. Byl mužem činu, ne prázdňových slov, a jednal často! Od založení našeho odboru stal se vřelým, upřímným rádcem našeho sdružení a cenné jeho pokyny byly často přesným vodítkem pro odbor; byl jedním z těch, kteří založili odbor, kteří pevně stáli při všem jeho podnikání a jichž památku vždy budeme ctíti. Pan Pavel Kuzmány znal slovanské Alpy, jako málo kdo; i v úctyhodném věku konával zde tury horské, rovněž tak v Tatrách, jichž stejným byl znalcem; neboť zrodil se pod nimi, a často v rozhovorech tklivými slovy líčil ten svůj milý, nešťastný a přece tak krásný slovanský kraj. — Pan inženýr Leo Charbuský byl jedním z prvních, kteří přidružili se k nám; vyslovně učinil tak na důkaz vřelého přátelství k milému národu slovinskému, jež ctil z celého srdce.

Budiž oběma zeměm lehká!

*

Zprávy spolkové.

Profesor Dr. Karel Chodounský předseda našeho odboru, jmenován byl čestným občanem v Jezeru pro velké zásluhy, jichž získal si svým působením o obec Jezerskou, o rozkvět turistiky v Saviňských Alpách a o českou chatu. Vážený předseda nezažil nám snad, když dle pravdy konstatujeme, že byl první, který české turisty zavedl do hor saviňských, že na jeho popud byla zbudována česká chata pod Grintovcem, že hlavně činností jeho stalo se rozhodnutí o stavbě chaty rychle, jak kázala potřeba, a že tedy pocta, které se mu dostalo, je důsledkem jeho značné, záslužné práce.

V upomínku stých narozenin Fr. Prešerna pořádal náš odbor večer 15. dne listopadu 1900. Byl to první večer v tomto období. O Prešernovi a jeho působení přednášel spisovatel pan Jan Hudec vroucím a tklivým způsobem; jeho slova byla s neživější účastí a pozorností poslouchána od celého shromáždění, jež přečetně naplnilo sál „Umělecké besedy“, tak že nouze byla o každé místo. Po panu Hudcovi účastnili se programu členové Národního divadla pan Rudolf Inemann a Bohumil Pták. Pan Inemann slovinsky i česky přednesl básně velkého poety jihoslovan-

ského, pan Pták zazpíval některé zpěvy své na slova Prešerna a jiné slovinské, pak též české písně. Sbor slovinských studujících, kteří ve značném počtu dostavili se k večeru, zapěl několik národních písní slovinských, ab otvorený posluchač konzervatoře pan Friml pak zahrál směs ze Smetanových oper. Posluchačstvo sledovalo přednášku a všechny ostatní výkony nadšeně a aklamovalo je tak vřele, že program musil býti rozšiřován stále a stále. K úsilným žádostem posluchačstva připojoval pan Inemann stále nové a nové, a ještě v pozdní době laskavě přednesl ve slovinském jazyku, který tak dokonale ovládá, svým vřelým, jemným, v naší veřejnosti již oceněným způsobem nově básně Prešernovy; pan Pták, který téhož večera účinkoval v opěře, ač nebyl úplně zdrav, roztomile přidával taktéž věci nové a nové s vzácným svým uměním, tak že program obou umělců byl skutečně nejméně dvojnásobný, než na jaký byli jsme připraveni. Za všechnu vzácnou ochotu jejich budiž vzdán jim dík nejvřelejší. — Srdečné telegramy došly k večeru od Slovenského planinského družstva z Lublaně a odboru klubu českých turistů ve Dvoře Králové. „Umělecká beseda“ zastoupena byla několika delegáty svými, odbor klubu českých turistů v Rokycanech pak zastupoval předseda jeho lékařský pan J. Krčmář. Rovněž byly zastoupeny redakce čelných listů.

Druhý večer odboru bude pořádán v lednu. Večer prosincový odpadne; za to na jaře bude přidán večer v květnu. — Dne 12. prosince pořádá klub českých turistů přednášku p. král. zem. rady Leop. Mareše „o turistice a alpinismu“; poněvadž pak náš alpský večer byl by připadl na blízky den, odložili jsme naši přednášku na leden.

Ústřední výbor daroval našemu odboru skvostný ženský národní kroj krásný z tím účelem, aby odevzdán byl národopisnému museu českoslovanskému, i aby výměnou zaň darovány byly do chaty české předměty, které jsou charakteristické pro venkovskou českou domácnost. Vzdáváme tu ústřednímu výboru nejvřelejší dík.

Nad úmrtím milého přítele Dra. filosofie Karla Chodounského upřímně projevíli soustrast turistická sdružení: Slovensko Planinsko družstvo, Saviňská a Radovljická podružnice družstva, Klub českých turistů, Časopis českých turistů a Kroužek turistů

K uctění památky zesnulého p. PhDr. Karla Chodounského věnovali dále na českou chatu:

Akademikové smíchovští	50 K.
p. Adolf Černý, spisovatel	20 „
slečna Růžena Nekutova	20 „
p. JUDr. Ant. Schmidt	25 „
„ prof. PhDr. Jindřich Vančura	20 „
„ Vendelín Macha	15 „
„ MUDr. Ivan Prošek	5 „
„ MUDr. Jan Hřiva	5 „
„ řed. Karel Klímánek	5 „
„ prof. Fr. Nekut	10 „
„ prof. Jindřich z Kámmů	30 „
„ MUDr. Oldřich Pipok	10 „
„ stavitel Josef Vondráček	10 „
„ Ot. Vondráček, stud. arch.	5 „
„ MUC. Vilém Prošek	1 „
„ Jar. Vondráček	1 „

Prenáší se 232 K.

	Přenešeno	232 K.
p. ředitel Adolf Duchoň		10 "
dívky smíchovské		20 "
p. prof. dr. Zubatý, s chotí		15 "
" Dr. Stanislav Prachenský, s chotí		40 "
" Dr. Herman Šikl, z. advokát		20 "
čtenářská rodina Pokorných na Smíchově		12 "
pan prof. F. X. Prusík		10 "
akademikové Smíchovští (další dar)		20 "
p. Dr. Vilém Chodounský		20 "
" revident Lad. Štule		15 "
Nejmenovaný		1000 "
	Dobromady	1414 K.

Další výkaz o příspěvcích na českou chatu:

Pan MUDr. Julius Braun, železniční lékař na Král. Vinohradech	2 K.
" Karel Führieh, velkoobchodník na Král. Vinohradech	2 "
" Jaroslav Mužik, majitel realit v Nuslích	2 "
" JUC. Frant. Kurka, ředitel městského úřadu v Nuslích	2 "
Slečna Marie Exnerová, učitelka v Poděbradech	2 "
Pan Dr. Josef Lerch, lékárník a velkostatkář na Smíchově	2 "
" JUDr. Jan Kolínský, koncipista zemského výboru v Praze	10 "
" Řehoř Šporn, revident státních drah na Žižkově	2 " 20 h.
" Antonín Dvořák, profesor v Benešově	10 "
Odbor klubu českých turistů v Král. Dvoře	10 "
Pan JUDr. Antonín Šmíd, c. k. auskultant na Smíchově	10 "
" JUDr. Karel Růžička, magistrátní rada	10 "
" Vilém Kacerovský, profesor na Smíchově	10 "
" JUDr. Vincenc Jirgl, mag. sekretář	20 "
" JUDr. Eman. Lokay, okresní lékař v Praze	2 " 20 "
" Vendelín Máchla, pekař na Smíchově	10 "
Sbírka pl. Jindřišky Zubaté v Jezerku	109 " 57 "
J. J. Ferdinand princ z Lobkovic v Beřkovicích	20 "
Sbírka dámského komitétu na zařízení chaty	591 "
Pan JUDr. Lubomír Jeřábek v Praze	10 "
" inženýr L. Hammer v Praze	20 "
" lékárník K. Krémář v Rokycanech	15 "
" fil. Dr. Karel Chodounský (dar oděvzdáný před odjezdem do Zürichu)	200 "
Paní Leopolda Krusová v Praze	10 "
Pan JUDr. K. Pippich, zemský poslanec, advokát v Chrudimi	20 "
Výtěžek tomboly, pořádané r. 1900	295 " 92 "

Úhrnem	1397 K. 89 h.
K tomu dle výkazu, uveřejněného v květnovém čísle 1900	5039 " 34 "
Činí celkem	6437 K. 23 h.

V Praze, dne 20. listopadu 1900.

O Prešernovu večeru, který pořádán byl našim odborem, uveřejnila terstská „Edinost“ 22. listopadu velice vřelý, důkladný článek, v němž veliká váha byla kladena na to, že projev odboru stal se bez jakéhokoli vybití, spontanně.

Velmi zdařilé velké fotografie skupiny účastníků, kteří přítomni byli z Čech, z Lublaně i ze slovinských podružnic otevření české chaty, obdrží členové ještě tento měsíc za dvě koruny u p. Dra. Stanislava Prachenského, zemského advokáta v Praze na Zderaze č. 1947. Fotografie je veřejně vyložena ve výkladní skříni knihkupectví páne Řivnáčova v budově zemské banky na Příkopě.

Prosíme snažně pp. členy, kteří nezaslali ještě pokladničku panu Dru. St. Prachenskému členský příspěvek 6 korun za rok 1900., jakož i 1 K. 80 h. za „Slovanské Alpy“, by tak laskavě učinili v tomto měsíci.

*

Zakládající členové odboru platí 60 korun jednou pro vždy. Skuteční členové platí ročně 6 korun (první rok kromě toho 2 koruny zápisného).

Odbor vydal nákladem svým publikace:

Slovanské Alpy (redakcí Dra. St. Prachenského), nezbytnou příruční knížku turistů v Saviňských Alpách, Karavankách, Julských Alpách a v Krasu. Cena pro členy 1 kor., pro nečleny 1 kor. 60 hal. V komisi knihkupectví Fr. Řivnáče v Praze.

Saviňské Alpy (napsal L. Mareš), úplného a dosud nejpodrobnějšího průvodce po Saviňských Alpách se zvláštním zřetelem k Jezerku. Se 2 mapami a 5 ilustracemi. Cena 1 K. 80 h. V komisi knihkupectví Fr. Řivnáče v Praze.

Spolkové odznaky (po 2 korunách) a **dopisnice** s pohledy ze Slovanských Alp dostati lze v kanceláři p. Dra. St. Prachenského v Praze-II., Zderaz č. p. 1947.

Listárna „*Horlivému čtenáři*“. Rádi byste byli vinen sám, neboť nesdělil Jste nám změnu bytu, ač v každém čísle „Věstníku“ velice zřetelným písmem žádáme o to. — Oba první ročníky „Alpského Věstníku“ mohou členové obdržeti za cenu po 2 K., nečlenové po 3 K.

P. T. panu K. Nebylo lze nám uveřejňovati jednotlivé nehody, jež udály se v Alpách letošního roku. „Alpský Věstník“ od června do října nevychází, a byl by tedy teprve v podzimních číslech mohl referovati o neštěstích. Máme však za to, že bude lépe pojednati o věci ve zvláštním článku, jež uveřejníme v únorovém čísle.

Žádáme snažně pp. členy, aby sdělili nám každou změnu bytu; neboť jen tenkrát je možno, aby „Alpský Věstník“ docházel správně.

Věstník za výlá se členům českého odboru slov. alpského družstva z darma. — Předplatné na rok 1 zl. 50 kr., pro členy klubů turistických 1 zl. Věstník vydává český odbor slov. alp. družstva řízením Dra. Bohuslava Franty v Praze-II., Zderaz č. 1946. Alpský Věstník vychází prvního dne každého měsíce, vyjímajíc červen, červenec, srpen, září.

Horskou obuv

zhotovuje

Antonín Huňáček,

obuvník v Praze-III., Nerudova ulice číslo 3.